

6494

1926

НОВЕ

МІЩЕЦЬ № 2

1924

1926

240

ГНАТ ЮРА
Заслужений Артист Республіки

84750

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

13 СІЧНЯ
СЕРЕДА

„ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО“

14 СІЧНЯ
ЧЕТВЕР

„ДОЛИНА“

15 СІЧНЯ
П'ЯТНИЦЯ

„А І Д А“

АНОНС: Цими днями: «Севільський цирульник» в постановці
Й. М. Лапицького. Оформлення сцени О. Хвостова ○○○○

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР Ім. Ів. Франка

Вівторок 12 січня

„КАМІННИЙ ГОСПОДАР“

Середа 13 січня

„ПУХКИЙ ПИРІГ“

Четвер 14 січня

„КОРОННИЙ ЗЛОДІЙ“

П'ятниця 15 січня

„В І Й“

Субота 16 січня

„КОМУНА В СТЕПАХ“

Неділя 17 січня

„КОРОННИЙ ЗЛОДІЙ“

Директор І. Горів.

Гол. адм. О. Боярський.

1-Й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Четвер 14 Січня

П'ятниця 15

Субота 16

Неділя 17

вистава прем'єра

„Гра в Спартак“.

Генеральна проба

„Тимошева Рудня“

Загально доступна

„Тимошева Рудня“

Вівторок, Четвер,
П'ятниця й Субота
вистави закриті для
школ СОЦВИХ'у.

У неділю 17/І ви-
става платна. Ціна на
квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру С. Я. Городиська
Гол. адміністр. А. Б. Якобсон.

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия
(театр б. Муссури) телеф. 18-08

Вторник 12 января

СПЕКТ. НЕТ.

Среда 13, воскресенье 17

КАТЯ ТАНЦОВЩИЦА

Четверг 14

МАСКОТОЧКА

Пятница 15

ДИТЯ СТЕПЕЙ

С УЧАСТ. СВЕТЛАНОВОЙ,
Болдыревой, Карениной, Лю-
бовой, Наровской, Бенского,
Брянского, Джусто, Вадима,
Орлова, Райского, Робертова
Ровного, Ушакова, Шадрина

Суббота 16

МАРИЦА

Глав. режиссер **Д. Ф. Джусто.**
Глав. дирижер **Н. А. Спиридонов.**
Балетмейстер **Ив. Бойко.**
Прима балер. **Марина Нижинская.**
Ответст. руков. **З. Е. Зиновьев.**
Главн. администр. **М. Б. Ратимов.**

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
подаются автобусы

ДЕРЖПИВТРЕСТ
— УКРАЇНСЬКА —
НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

№ 1 (б. Каритіна)—Кузнечний пр. 1

№ 2 (б. Ігнатішева)—Котлова вул., 76.

№ 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
ст. Нова-Баварія.

Дріжджевий (б. Ольховського) — Старо-
Московська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО—„Столове“, „Мюнхен-
ське“, „Пільзенське“ вищої
якості.

Дріжджі — хлібові, пресовані
завжди свіжі.

ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлова, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

ГОСУДАРСТВЕННАЯ КОНДИТЕРСКАЯ ФАБРИКА
В АРЕНДЕ У ХАРЬКОВСКОГО ОВаришества „ИДЕАЛ“

ПРАВЛЕНИЕ и ФАБРИКА: Харьков, Киевская ул., № 15. Телефон № 10-49.
Адрес для телеграмм: Харьков—„Идеал“.

ОПТОВО-РОЗНИЧНЫЙ МАГАЗИН—ул. Свободной Академии (б. Универси-
тетская, № 41. Телефон № 48—62.

ВЫРАБАТЫВАЕТ: Карамель, Монпасье, Конфекты, Пастилу,
Печенье, Пряники, Халву.

ПРИНИМАЕТ ВСЕВОЗМОЖНЫЕ ЗАКАЗЫ И ВЫПОЛНЯЕТ В СРОК.

У. С. Р. Р.

Н. К. О.

**ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР.**

(Харківська набер., ч. 6).

Початок ви-
став точно
о 8-й год.

Вівторок
12 січня

ПУРІМ-ШПІЛЬ

(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)

За варіантами єврейської народної комедії на 3 дії
ЄФРАІМА ЛОЙТЕРА.

Середа
13 січня

І Н Б Р Е Н

(В ОГНІ)

на 4 д. (10 карт.) Данієля (Месровича) і Єф. Лойтера.
Постановка режисера **Є. Лойтера**.
Художник **Рибак**.
Музика **С. Штейнберга**.

Четвер
14 січня

ПУРІМ-ШПІЛЬ

(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)

П'ятниця
15 січня

І Н Б Р Е Н

(В ОГНІ)

Субота
16 січня

ПУРІМ-ШПІЛЬ

(ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН)

Неділя
17 січня

І Н Б Р Е Н

(В ОГНІ)

Директор **Д. Я. ГОЛЬДБЕРГ**
Головний адміністратор **А. Г. ЛІФШІЦ**

ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ

К. Лібкнехта

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театру

Третій тиждень!

ЧЕРЕЗ ВЕЛИКИЙ УСПІХ

КАРТИНУ **„МЕСАЛІНА“** ПРОДОВЖЕНО

Художній кіно-шедевр на СІМ частин

В ролі **МЕСАЛІНИ**, **Піна де-Лігуоро**
славнозвісна артистка

Незабаром „КОУА...ТО“, з 26/1 — НІБЕЛУНГІ

ПО НЕДІЛЬНИМ ДЕННИМ СЕАНСИ.

З 12 й до 14-го січня остання й найкраща СЕРІЯ
Світового бойовика

„АВАНТУРИСТКА З МОНТЕ-КАРЛО“

кіно-драма на 6 частин

Анонс: ПОМСТА ФАРАОНА

Каса від 4 години.

15, 16, 17 — НА ВОЛНАХ ЖИЗНИ — др. в 4 д. с уч.
Присцилы Дин

ДЕРЖКІНО

ІМЕНІ

КОМІНТЕРНУ

(вул. 1-го Травня)

НОВЕ Мистецтво

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 2 (11)

12-19 СІЧНЯ

1926 р.

За півсезону

Пройшла перша половина зимового сезону. Хоч в нашому театральному житті ця половина не складає й трьох повних місяців, все-ж ми можемо робити де-які висновки.

Сезон цього року в усіх театрах на Україні розпочався пізно, навіть в тих підприємствах, які існують вже по кілька років. Запізнення це пояснюється гострою зміною всієї театральної ситуації в Республіці. Саме, в цьому році мережа державних театрів поширилась більше ніж вдвоє. І зовсім не тільки за рахунок кількості. Опера—в Харкові, драматичні театри—в Одесі, Чернигові, Винниці, Донбасі. Ось що створено державою на протязі цього сезону.

Минула частина цього сезону у франківців має трохи складніший характер, ніж в інших театрах. Певне, завжди зріст і всюди супроводиться тими або іншими кризами. Зріст театру ім. Франка значно підняв вимоги до нашого театру взагалі, а особливо до його самого.

З другого боку театрові, як центральному довелося поділити труп і режисуру між Харковом, Одесою та Донбасом. Це не могло не відбитись на якості вистав. Їх якість не понизилась, але залишилась позаду прогресивного ходу наперед порівнюючи з попереднім, а театр при звичаїв уже глядача до такого ходу. І все-ж таки останні постановки свідчать про новий перелом у франківців в бік нових художніх здобутків.

Всі ці здобутки могли би бути значно більшими, коли б перед театром ім. Франка не стояло питання: що для нас важніше, поширення театральної мережі, чи поглиблення старих театрів за рахунок знищення цієї мережі? Питання, яке весь час стоїть перед відділом Мистецтв Управління ГПО, але яке практично розв'язується все

за рахунок того ж таки театру ім. Франка—центральної бази для решти державних театрів. Кінець кінцем, дуже легко підсилити франківців. Це можна зробити зразу й дуже помітно. Але тоді довелося б скасувати решту театрів: Одеський, Донбасівський, Полтавський, Катеринославський. Всі вони мають по де-кілька чоловік дуже яскравих акторів, у них же можна було б вибрати й режисуру, тоді франківські режисери перестали б бути „передвижниками“.

Так поступувати звичайно не можна, ніхто й не буде цього робити, бо власне кажучи нема для чого. Для всього свій час. Помалу, крок за кроком нове театральне мистецтво осягне того до чого прагнуть його ідеологи.

З колишніх театрів зміцнюється Київський театр «Березіль». Тут важне не тільки те, що йде зріст акторських сил цього театру. Найважливіше інше. Для нової української художньої культури, для її майбутнього, цінне, головним чином те, що «Березіль» є ніби школою радянської режисури, що її так бракує нашим державним театрам. Перша половина цього сезону це підтвердила, і ми можемо даний факт констатувати з великими задоволенням.

Чого коштувала організація опери в Харкові, а драмтеатру в Одесі, знають тільки ті, хто так, чи інакше приймав участь в організаційній праці. Але громадсько-політичне й культурне значіння цих двох театрів, треба думати, ясне для всіх. Успіх Одеської державної драми зараз очевидний. Одеса—велике місто, великий культурний центр, однак менше ніж інші піддається культурній українізації. Зо всіх боків Одеському театрові пророкували провал. І все таки Одеський державний театр являє зараз серйозну художню організацію забезпечену й матеріально.

Державній опері в Харкові стояло на шляху багато перешкод, треба було їх подолати, щоб народитися їй на світ. Проте найоб'єктивніше ставлячись, ми маємо право сказати, що, як художнє підприємство, Харківська державна опера йде на чолі оперних підприємств Радянського Союзу. Знайомство з оперними театрами Москви й Ленінграду в цьому переконало нас.

В кожному разі в боротьбі з оперною рутиною наш державний оперний театр займає одно з перших місць.

Діждалися ми цього сезону й відкриття Єврейського Державного театру в Харкові,

скільки років підряд пробували збудувати його і нічого не виходило, а настав час — і вийшло. Він почав сезон після всіх, існує в досить тяжких умовах, але живе й, звичайно, буде жити.

Сказати, що всім останнім театрам солодко живеться, також не можна. Загальний стан Республіки не дозволяє ще державі давати художній культурі те, що їй потрібно. Але ми всі бачимо й знаємо, що не зважаючи на все кожний рік полегшує їх існування.

Ростуть театри — ростуть все й наші художні здобутки.

Про театр на селі

Шпальти нашої преси досить виразно говорять, що сільському театрові радянські мистецькі органи надають поважної ваги й прагнуть допомогти йому вийти на певний шлях та набрати мистецьких форм.

На сторінках «Н. М.» обговорювали цю справу з кількох боків. Передовиця з № 50 «Жизни искусства» говорить про досить велику конкретну допомогу сільському театрові найглухіших сел з 4-х повітів Ленінградської губ.

Ми вважаємо тому, що ці кілька рядків про діяльність театру на селі будуть цікавими для мистецьких кол.

Мова буде власне про одно село, проте деякі дані з роботи його драмгуртка дають підстави сказати, що по багатьох інших селах справа не краще.

Дві слова про соціально-класове обличчя села. В масі село середняцьке з організацією КНС близько 150 членів на 1700 господарств. Ком'ючейка з шости партійних і вісімнадцять членів ЛКСМУ.

Т. Рошковський
Режисер Держдрами Поділля

Драмгурток працює в селі без перерви вже більше 30 років. Складається з 1 партійця, 18 комсомольців, кількох членів КНС, 15 душ інтелігенції (учителі переважно) й кількох з селянської молоді.

Для попередньої інформації про п'єсу є спеціальна група фанатиків театральної справи, що одвідує репетиції й виносить ще до вистави присуд п'єсі, який решта села приймає безапеляційно. Своєрідна театральна критика, коли хоче, що тримає в своїх руках долю театральної каси передусім.

Досить цікавий репертуарний смак селянства. На комедію не вистарчає квитків, — на драму театр напів порожній. Дразу селяне дивляться охоче лишень тоді, коли вона багата на співи й танці та посідає суто видовищні дані. Не приймає глядач агітки, обурюється з антирелігійних п'єс, не любить п'єс з міського життя.

За цими репертуарними вимогами селянства драмгурток і переводить репертуарний план. В нім переважають п'єси з козацького життя з барвистими строями, співами, стріляниною та побутові комедії. Так звані революційні п'єси, цеб-то агітки часом невідомого автора навіть (з нових знають лишень «97»), ставлять тільки згідно зі статутом на революційні свята. До речі згадаємо, що цей драмгурток ніколи не чув про список ухвалених і заборонених п'єс і постановку тієї чи іншої п'єси дозволяє сам собі.

Підход до постановки досить простий, певне він такий усюди. За рангами розподіляють ролі п'єси, не читаної навіть режисерами, а обраної по наголоскові й починають репетиції під суфлера. Режисура полягає в сидінні на кону під час репетиції й подачі, більше з того самого стільця на яким режисер сидить, реплік головної ролі.

Важливість ролі розпізнають за порядком місця в спискові дієвих осіб. Конкуренції не терплять і прими та прем'єри вередують. Цими останніми двома рисами тільки й подібні до справжнього театру.

Найменшого поняття про суть театральної справи та завдання театру на селі. Вистава полягає у виголошенні перед публікою словесного матеріалу, а мета її просто розвага безглядно на щось більше як з погляду ідеологічного так і мистецького.

Зрозуміло тому, чого в селянства виробився згадуваний нами репертуарний смак. Одже глядачеві нічого іншого не лишається від такого театру як захоплюватись комедійними дотепами. Це приємніше й веселіше ніж слухати нудні драматичні монологи, і приємніше слухати співи та дивитись на танці ніж слухати тиради з політграмоти

Звичайно, що перед нашими мистецькими органами стоїть ще багато питань що-до сільського театру, які чекають на дослідження причин і виправлення. Багато висновків можна зробити і з поданого нами матеріалу. Ми ж маємо тут скромну мету.

Ми, коли довідалися про згадані дива, якимсь мимохитім подумали: там у столиці й по великих культурних центрах України стільки проєктів, один одного розумніше й величніше. Там говорять про підвищення культурності села, про прищеплення йому мистецьких форм, про виховання через мистецтво, а передусім театр, селянства—братньої пролетаріатові класи. Там академії, асоціації, журнали, статті, проєкти.

А тут село—темне до моторошности з горсткою отупілих через специфічні умови життя т. зв.

освічених людей, що може й раді, певне раді, допомогти селові не словами, а ділом, та безсилі.

Думали ми й нам здалося, що селові в театральній справі краще можна допомогти, коли за рахунок добрих намірів і кількох нових в кабінеті надуманих проєктів, або так просто, видряпавши десь невелику кількість грошей, закласти короткотермінові курси для підготовки інструкторів сільського театру, та поруч на зразок Ленінградської губполітосвіти організувати бодай одну мандрівну трупу й послати її на села.

Нам примарилось, що навіть коли курсанти дізнаються про список ухвалених та заборонених п'єс і засвоюють два-три основні принципи роботи й завдань театру, а мандрівна трупа покаже в кількох селах сцену з іконою в такій формі, що вона поділає на глядача в потрібнім напрямкові, а не обуриє його, то й це буде в тисячу разів важніше сьогодні для нас за широкі й величні проєкти відродження українського мистецтва згори.

Його треба відроджувати й згори й знизу, а звідки більше—справа не нашої компетенції про це хай думає хтось дужчий за нас в справах мистецьких.

В. Хмурий.

„Персимфанс“

(Лист з Москви)

Одно як найвизначніше явище в житті радянського мистецтва, Москва з гордістю називає свій «Персимфанс».

«Персимфанс», це—скорочена назва Першого Симфонічного Ансамбля, без дирижера. Колективний принцип творчости найшов в цьому ансамблі блискуче втілення. В музичному світі «Персимфанс» зробив свою «жовтневу революцію», і показав себе як яркий приклад могутнього злиття музикантів у виконанні цієї ідеї. Найскладніші технічно твори, найтонші по фразировці деталі, «Персимфанс» виконує досконалим майстерством.

Ми знали завжди в оркестрі єдиного начальника—дирижера, толковника й керівника у виконанні музичного твору. Він один розпоряджувався і текстом музики й її виконавцями, добуваючи від кожного з них йому одному бажані вирази. Дирижер використовував оркестр, як художник на палітрі фарби. Оркестр служив його персональним смакам і дирижер рахував себе його ідеологом і відповідальним за виконання. Але навіть німі фарби диктують художнику свою «волю», вони самі, накидують закони своїх сполучень і сперечаються, не ладають між собою, коли який-небудь художник відступає від їх вимог. І ось «Персимфанс» з'явився першим оркестром в світі, де відповідальним толковником і виконавцем виступає увесь колектив.

Як і в усіх революціонерів і у персимфансовців є свій провідник. Це—професор Лев Мойсевич Цейтлін, їх вдохновитель і найвідважніший і чуйний соратник. Йому належить ідея створення оркестру без дирижера й величезна праця по організації «Персимфанса».

Коли я раз запитав Цейтліна,—яким чином Персимфанс в складі 100 чоловік досягає старанности й художньої сили у виконанні?—маєстро відповів мені: «ми всі спільно розбираємо музичний текст, разом обговорюємо характер виконання, прислухаємось один до другого, до кожної серйозної вказівки аби-якого з оркестрантів.

Це той принцип завдяки якому «Персимфанс» здобув собі високі художні позиції і з великим зростом йде до дальших здобутків. У біжучому музичному сезоні в Москві. «Персимфанс» у про-

Л. М. Цейтлін.

грам своїх концертів включив, найтрудніші технікою та складністю музики, твори Прокоф'єва,

В січні біжучого року сповнюється чотирьохріччя існування цього великого художнього скарбу радянської країни.

Д. Меєров.

Рецензії

„Долина“ в Державопері

Коли дивинься «Долину» мимохідь спадає на думку, що братися до її постановки може тільки такий режисер—спортсмен, як Й. М. Лапицький.

Опера дуже невдачна й для режисера й для дирижера. Безконечні довготи тексту й музики, часом може зробитися нудно від їх. Музика місцями просто прекрасна, слухавши її мов зачарований. А поруч з цим—черствий, одноманітний супровід або блідний речитатів.

Ставити таку річ—просто героїство. Проте Лапицький її поставив. Може з потайною думкою показати, що можна зробити, при умінні, навіть з такою несуразною річчю як «Долина».

Що й казати,—вистава знайома. Настільки, що прощаєш ті де-кілька скучних моментів, що їх все таки почуваєш (в першій дії і почасти в другій). Мелодрама переходить в сильну драму, а тривіальні оперні постаті стають живими людьми. Музика набирає від цього всього глибшого розуму, і часом холонеш від захвату, слухаючи її. Мізансцени, гра акторів, індивідуалізація й тонізація окремих ролей та масових сцен,—на всьому лежить відбиток величезної мистецької культури й великого режисерського таланту. Це не випадкове,—глядач більше стежить за розвитком сюжету ніж за музикою.

Основна хиба в такій виставі, це дуже слаба дикиця де-яких виконавців. Можна пробачити деякі вокальні дефекти, тому що надзвичайно тяж-

ко співати при багатьох різких і поривних рухах. Та саме з цим і гаразд. Партії вивчені добре, склад виконавців сильний, а з дикицею не у всіх гаразд. Краща ніж у всіх вона в Мосіна (пастух Педро) й Поторжинського (мирошник Моручіо). Ці два актори—взагалі найцікавіші. Обидва блискуче виконали завдання.

Я не міг би нічого закинути ні Литвиненко (Марта) ні Шаповалові (дід Томазо), коли б у них не проглядала на цій виставі де-яка нечепурність. Шаповал не давав усього, що може у грі, а Литвиненко не пильно стежила за дикицею, яка в неї взагалі майже бездоганна. Найгірше з дикицею в Ніксар. Небагато слів її можна розібрати, навіть при тій бережливості, яку виявляє Л. П. Штейнберг, що стримано веде оркестр.

Многого добивався постановщик і від Загуменного (поміщик Себастьяно), який був цілком коректним. Талановитий Гайдамака дуже вражає навіть в епізодичній ролі пастуха Надро.

Декорації худ. Курилко—цікаві. Оркестр (проводить Л. П. Штейнберг), краса й гордість вистави.

«Долина» дивовижно розроблена що до оркестровки. Хор—живе, співає й грає справді.

Наша опера зробила ще один значний крок наперед—на шляху від рутини й шаблону.

І. Туркельтауб.

Зовсім науковий дослід на підставі досвіду й фактів.

§ 1. Театр і його елементи. Головні елементи що з них складається театр, це—

- 1) глядач (бо для кого ж театр?)
- 2) каса (бо для чого ж театр?)

Ніхто не наважиться заперечувати, що без цих двох елементів театр існувати не може. Досвід показує, що всякі спроби заснування театру, наприклад, без глядача (як це було з харківською оперою перед її українізацією) ні до чого не ведуть. З другого боку, коли, скажемо, каса театру знаходиться в руках надто досвідченої людини з відповідним кооперативним та професійним (в ролі збирача членських внесків) стажем,—театр теж має в швидкому часі припинити існування.

Таким чином, тільки відповідна організація обох основних елементів театру—глядача й каси—може забезпечити вільний і могутній розвиток культури.

В площині розв'язання проблеми цієї організації і ведемо наш виклад.

§ 2. Глядач і слухач. Глядачем зветься людина, що глядить або дивиться. Од останнього дієслова виводять ще йменник „дивак“, але його не завжди можна пристосувати до глядача. Тут уже залежить од характеру вистави, на яку йде глядач.

Сам назва показує, що театр будується на зоровому вражінні. Глядач перетворюється в слухача тільки тоді, коли йде на концерт—музика будується на вражінні слуховому.

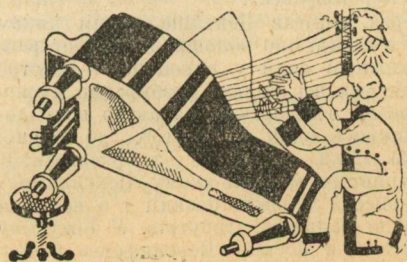
На цьому ґрунті іноді можливі непорозуміння.

— Нецікава конструкція! Невдалий грим! Надто реалістичний рояль!—сердиться **глядач** на концерти вільномовців.

— Погана вимова! Ніякого змісту в п'єсі! Жодної музичності!—ремствує **слухач** на «Коронному злодії».

Необхідно переведення як найсуворішого розмежування глядачів і слухачів. Глядачі—до драми, слухачі—на музику. За плутанину дирекція не відповідає й грошей не повертає.

Тут автор про оперу не пише, бо, як відомо, він не визнає її. Опера—це невдала спроба сполучити в одній особі глядача з слухачем. Важко догодити двом хазяям. Тому опера й умірає.

Таким хоче
глядач
бачити кон-
церт

Державопера

Симфонічний концерт з творів С. Василенка

Програм складався з: Сюїти з балету „Йосиф прекрасний“, Сюїти „В соняшнім промінні“ й „маорійських пісень“.

Василенко—майстер інструментовки. Кожен твір горить, сяє, переливається, як діамант, своїми оркестровими фарбами. Безліч чарівних оркестрових ефектів, витончених тембрових сполучень. Але ці викінчені, майстерно побудовані оркестрові шати прикривають досить звичайний, досить бідний зміст.

Не шукайте тут цікавих формальних схем, своєрідного тематизму, своєрідних гармонічних комплексів,—тут ви зустрічаєтесь з академіком від композиції, що не виходить за межі традиційно-шкільних гармонічних і формальних трафаретів.

Коли ж до цього додати, що в його творах немає „живого духу“, щоб то того емоціонального току, що так поєднує слухача з композитором, так організує аудиторію, коли його творчий порив прагне до зовнішньо-звукового малюнку, зовнішнього красивого, але емоціонально беззмістовного, як фотографія, або до знов таки майстерної, але холодної стилізації,—то „суть“ Василенка для нас стане зрозумілою. Зрозумілим буде й те, чому його твори не можуть глибоко захопити аудиторію.

Такий же сухий, точний, не захоплюючий, академічний і Василенко—диргент.

Тов. Гужова бездоганно з вокального боку проспівала „маорійські пісні“.

К—ий.

Концерт Г. С. Пірогова

Останній концерт Пірогова—6 січня,—пройшов з величезним успіхом. Пірогов майстерно виконав низку цікавих творів різних авторів. Поряд з творами високого драматичного найруження акторові гарно вдаються й вокальні гуморески, які він підсилює багатомімікою.

Виконання артистом «О, Зиманде»—Букке, арії Галицького з «Князя Ігоря», «Спящей Княгини»—Бородіна, «Кукушки»—Чайковського інше, як блискучим назвати не можна. Голос величезного діапазону, виразна фразировка, музичність,—все це є у Пірогова. Можливо, навіть і мимо своєї волі, актор, перебуваючи на концертній естраді, показує, як треба співати і що можна осягнути, володіючи голосом і розуміючи музичний та словесний текст.

Артистка Держав. опери Хоріна, що також виступала в концерті, не могла до цього часу в повній мірі показати себе в Харкові. Цим виступом Хоріна показала свій великий і гарний голос.

Низка оперних арій,—з «Пикової дами», «Кармен», «Миньон»,—романси Глієра й Черепніна публіка зустріла гучними оплесками.

Тільки не в театрі не знайшлося поганішого піаніно, ніж те що було 6-го січня? Сором!..

Юрій Жігела.

§ 3. Глядач і щось. Призначення глядача впливає з походження слова. Глядач мусить дивитись. Сліпі в більшості випадків до театру не ходять.

Але дивитись треба на щось. Звичайно, можна довго, мовчки й уперто дивитись на білий мур або собі самому в вічі (через люстерко), але обидва зайняття пошани до себе не викликають. Крім того, перший прийом швидко доводить до сабурової дачі, а з другого мають задоволення лише певнені самолюби, які навіть на одинці самі в собою балакають (люблю, мовляв, поговорити з розумною людиною!). Це „щось“ не мусить бути одноманітним, особливо, коли людина плотить за його гроші.

Отже для різноманітності вражіння глядача існують ще деякі елементи театру, які ми мусимо, однак, вважати за другорядні.

Такі суть: режисер, трюк, ідеологія, аншлаг, оплески.

Таких термінів, як «автор», «п'єса», «зміст» то-що, ми не зачіпаємо, бо вони не є для театру чимсь обов'язковим. П'єса без змісту чи театр без п'єси і без змісту можуть собі спокійнісінько існувати.

Проте, називають ще один елемент театру—артист, але про його ми не маємо право писати, щоб не втручатись в компетенцію професійних організацій. Скупчення артистів зветься трупю. Це теж справа професійна.

4. Щось і його різностаті: режисер.

Режисер—людина, що на неї вішають собак. Але було б помилкою використання режисера в ковбасні чи на салотопному заводі. Режисер, хоч і другорядний елемент театру, але по-за ним не існує.

Собаки, що їх вішають на режисера,—фігуранти, не гавкають і не воняють. Але режисерові від їх чомусь все ж таки буває неприємно.

§ 5. Ще про щось: трюк.

Трюк—незрозуміла річ, яку, однак, розумієш, коли повернешся додому і покличеш лікаря. Висловлюючись схематично й науково, трюк є сукупністю останніх досягнень театральної техніки, спиритності режисера й наївності глядача.

Нагадуємо тут про головну прикмету театру: зорове вражіння. Трюк, яким би складним він не був, мусить впливати виключно на зір глядача, не зачіпаючи решти його почувань.

Приклади: коли артист в «Мобі» перелітає по дроту над головою глядача, це є трюк. Але коли б той самий артист зачепив ногою лисину глядача з другого ряду, це вже носить іншу назву

Режисер.

і нічого спільного з трюком не має; такий псевдо-трюк розв'язується не на засіданнях Художньої ради і не в рецензіях газет, а в камері народного суду.

Або: в «Пухкому пирозі» трюк артиста Пилипенка полягає в присканні з сифону сельтерської; випрямування сельтерської аж до 12-го ряду, мало що не відповідає технічним досягненням театру, але також може розглядатись, як типовий псевдо-трюкізм.

Кіно ім. К. Лібкнехта

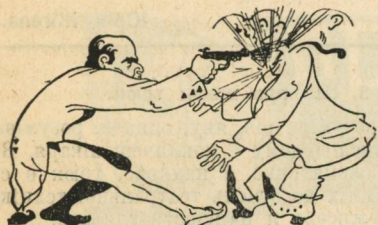
Месаліна історична драма італійського виробництва. Постановка режисера Генріха Гвардоні. В ролі Месаліни відома кіно-акторка Ліна де-Лігуро.

На протязі восьми частин перед глядачами переходить багато пошкоджений момент з історії Риму часів імператора Калігули, саме повалення Калігули й коротке імператорство Клавдія. Месаліна з її безмежною жадобою любові, через свого коханця вбиває Калігулу. Той же коханець Марко примушує насильно сенат обрати на імператора чоловіка Месаліни Клавдія. Далі йде боротьба поміж двома владними розпусниками Месаліною та єгипетською принцесою Мірід за вродливого раба й наїзника сенатора Аполонія. Натворивши не мало бід обидві героїні вмирають.

Загалом фільм треба визнати придатним для демонстрації на нашій екрані. Він низкою прекрасних суто видовищних кадрів відображує соціально-суспільну будову Римської імперії, з її розпусними патриціями й рабством, та безсилям державних владарів перед пашнями красуні Месаліни.

Величчя архітектура, витримана на фільмі в класичнім стилі, і гарна постановка та технічне виконання роблять фільм дуже цікавим. Всі вісім частин дивинши з приємністю.

Б.

Порушення теат-
ра. — их за-
— зако-
— псевдо-
— трюм

Отже закони театру обмежують трюк виключно сценою і зоровим вражінням глядача. Ногою по голові—це не зорове вражіння, а так би мовити «дотикальне». Глядач, який сам виконував трюки, теж удариться в псевдо-трюкізм, бо порушить і закон зорового вражіння і закон обмеження трюка сценою.

Релфус в «Мобі» загрожує публіці револьвером. Це вражіння зорове. Постріл є, але холостий. Коли б Релфус убив когось, це б було порушенням театральних законів і псевдо-трюкізмом, бо вбитий уже не мав би зорового вражіння. Так само псевдо-трюкізмом було б, коли б глядачі з'явилися на виставу озброєні в рушниці, кулемети й гармати та почали б обстріл сцени. Адже глядачі мали б тут задоволення не від зорового вражіння, а мерщій від механічних рухів, процедури наводки зброї, гримання пострілів і т. и.

Остерігаємо й театр і глядачів перед псевдо-трюкізмом. Це не-здо-оровий «уклон»!

§ 6. Далі про щось.

Ідеологія—див. далі, де про фокстрот.

§ 7. І ще про щось: аншлаґ і формула котлети.

Ашлаґ—річ, що шкодить театрові.

По-перше, при аншлаґу людина, в руках якої знаходиться театральна каса, дуже рано звільняється від роботи. І треба бути занадто міцною людиною, щоб замість прийти додому на 3 години раніш, не завернути до одної з 157 пивних

Диспут АХРР'у

Диспут про виставку картин АХРР'у в Харкові, що відбувся 7/І в помешканні будинку Мистецтв, ще раз підкреслив немичність цієї мистецької асоціації. Він виявив, що ахривці—теоретики не кращі за ахривців художників.

Доповідь т. Щепотьєва нічого нового про ідеологію й шляхи творчої роботи асоціації аудиторії не дала.

Покликання на авторитети також займало не малу частину доповіді. З погляду Марксизму доповідь не витримує жодної критики, за нею Леф і АХРР з'явилася на світ ніби тільки тому, що були «передвижники» та футуристи.

Голова АХРР'у т. Григор'їв, мав певне доповнити доповідь свого попередника, а направду тільки плутано з додатком лайки на адресу худ. Табліна, розповів про організацію та розвиток АХРР'у, яка полягала за його твердженням в боротьбі з Лефом.

АХРР'івцям бракує майстерності, вони не художники, а їх картини гідкі копії з найгірших полотен передвижників, вони поминули пізніші формальні досягнення образотворчого мистецтва й безсилі тому створити правдиво реалістичну живопись.

Коли хто з опонентів і силкувався винайти щось позитивного в роботі АХРР'у, то це аудиторії не переконувало як і доповіді представників асоціації.

Навпаки опозицію зала зустрічала гучними оплесками.

Н.

або до одного з 232 магазинів «Ларька», де продається «очищена». Ну, як після цього бути спокійним за долю театру?

По-друге. З якоїсь незрозумілої причини наперло глядача повен театр (по інших театрах з'їзди, або самі театри погоріли). Висить аншлаґ. Дирекція міркує:

— Коли сьогодні аншлаґ, то значить і завтра аншлаґ. А коли завтра аншлаґ, то і позавтра.

І в кошторис передбачених прибутків вписує: «365 повних зборів за рік».

Це порушує відому формулу котлети:

— Коли я за півгодини з'їдаю дві котлети, то це зовсім не значить, за добу з з'їм 96 котлет, а за місяць 2880 котлет, або 288 кіло...

Пам'ятайте про формулу котлети, шановна дирекціє!

§ 8. В-останнє про щось: як не треба плескати.

Оплески—річ необхідна, але треба, щоб вони виходили від глядача. Не можна вважати за корисне для успіху театру оплески з директорської ложі, або коли артист плеще по фізіономії костюмершу чи артистку.

§ 9. Вистава.

Тепер ми щільно підійшли до питання про виставу, як момент оформлення театального дійства.

Вистава—це коли глядач заплотить гроші в касу театру і за допомогою квитка вступити в залі, де вже починають ділати другорядні елемен-

Такі оплески
для успіху
театру не
корисні.

Музкомедія

„Катя Танцюристка“

Годі придумати щось більше непридатне для радянського кону, як порожній сюжет «Каті-танцюристки»! Нею закордонні оперетмайстери побили рекорд.

Протягом трьох актів тривіальний оперетний «трибун»—принц скаржитися на політику: «Політику не можна любити, вона отрує людям життя»!

Цю то нісенитницю й дивилася та слухала повна зала глядачів—3500 душ.

«Катя-танцюристка» з великим успіхом може бути викинута з репертуару Радянського театру. Тому особливо шкода артистів, що затрачують сили й здібності, на оживлення цієї нікому непотрібної архаїки. Роля Каті одна з кращих ролей Світланової.

Несподіванкою був виступ Джусто—Леандр. Артист показав себе вдалим секретарем посланника і, актором, а не тимчасово виконуючим тільки його обов'язки.

Стилевий, чіткий принц—Орлов. Жвава Мад—Болдирьова, легка, захоплююча. У руках гарного режисера з Болдирьової може виробитися цікава артистка. Колоритний шеф поліції—Ровний і досить слабкі посланник—Ушаков і партнер Каті—Шадрін, гіпертрофований «злочин» і отруйник.

Вол. Волховской.

Відкриття Червоного куточку в театрі Музкомедії

Незвичайний вигляд мала 4 січня сцена театру Музичної комедії. На червоному тлі ленінського мавзолею стіл накритий червоним сукном, згуки «Інтернаціоналу» слова про суспільність й політичну зрілість.

Трудколектив театру організував «Червоний куточок імені В. І. Леніна». На відкритті були присутні всі члени колективу, робітники інших театрів Харкова, представники громадських організацій.

На урочистому засіданні з промовами й привітаннями виступали т. т. Марченко, Луговський, Осипів, Зінов'єв і инш.

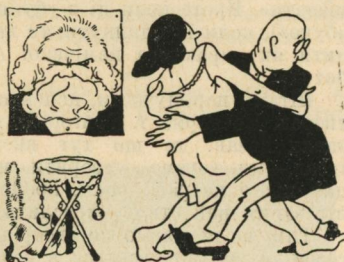
Тов. Марченко зазначив, що Червоний куточок допоможе робітникам з Музичної комедії наблизити її до Радянського суспільства, допоможе утворити Радянську музичну комедію.

Після промов оркестр та хор колективу виконав кантату на відкриття куточка, написану А. Рябовим у бадьорих і енергійних тонах, що викликала великі овації.

В концерті виступили: Світланова, Болдирева, Ніжинська, Бенський, Ушаков, балет та низка акторів—гостей.

Ю. Ж.

Танцюючи фокстрот сповнітесь приривом до буржуазного ладу.

ти театру: режисер, трюк, оплески то-що. Вистава таким чином походить од сполучення тих двох головних елементів, що про їх ми згадували вже кілька раз: глядача й каси. І тому, коли з цього сполучення зникає один елемент—глядач намагається пройти до театру незалежно від каси—вистава глядача з театру, яка виникає в такому разі, нічого спільного з театральною виставою не має.

На театральній виставі не глядача виставляють, а п'єсу.

П'єсою звється комбінація трюка, праці режисера, ідеології і оплесків—с. т. того, що ми звемо другорядними елементами театру.

У п'єси буває автор. Автор—це єдина людина, яка не вміє писати п'єс; инші люди може й уміють, але цим не займаються.

Про трюк і режисера сказано вище. Ідеологія ж є дуже з першого погляду складною річчю.

§ 10. Ідеологія.

Без ідеології зараз неможна. Ідеологія, бра-тики, це штука обов'язкова.

Оскільки Союз пролетарських республік ще досі провадить боротьбу з всесвітньою буржуазією, завданням театральної ідеології є викриття злочинів та распутства буржуазного суспільства.

Досягається це за допомогою дуже легкого прийому.

Береться яка-небудь стара п'єса, напр., «Горе от ума» і в неї вводиться фокстрот. Фокстрот, товариші, дуже допомагає викриттю злочинів і суперечностей буржуазного громадянства. От ми, мовляв, будемо й організуємось, а вони танцюють! Яка огида!

Щоб огидливе враження було цільніш і до-цільніш, фокстрот мусить бути поставленим як найяскравіш, за допомогою найкращих балетних сил. Бачучи художньо виконаний фокстрот, глядач безперечно переповернеться надзвичайним приривом до буржуазного ладу й зненавистю до капіталізму. А коли до того він ще запам'ятає мотив, то в себе вдома зможе кожної хвилини підтримувати цю зненависть.

Тепер зрозуміло, чому за останній час жодна п'єса не йде без фокстроту. Питання про викриття буржуазної ідеології за допомогою фокстроту є остільки важливим, що автор збирається присвятити детальній розробці його одну з найближчих своїх монографій. Там буде наведено й схеми фокстротних постановок «Горя от ума», «Запорожца за Дунаєм», «Отелло» і т. и.

§ 11. А про касу?

Так захопився автор різними деталями театральної справи, що ледве не забув про другий головний елемент нашого театру—про касу.

Але коли автор дозволив собі таку помилку, то може шановні читачі виправлять її? Може-вони подбають про театральну касу? Га?

Виставка АХРР'а

(Огляд)

Фотогр. Плахтія

АХРР демонструє досягнення своєї кількарічної роботи. Початок його роботи відбувався за досить тяжких матеріальних умов, але згодом ці умови значно покращали, в минулому році асоціація отримала допомогу щось близько 70 тисяч карбованців із всесоюзного фонду.

В цілому, як умови роботи, так і час цієї роботи (кілька років), ще не дають підстав робити остаточні висновки, але про перспективи і можливості дальшого розвитку уже можна щось сказати.

Основне, що кидається у вічі при огляді полотен виставки, це технічна кваліть та слаба професійна кваліфікація. Револьюційна тематична орієнтація, не може виправдати цієї слабости. Навіть гірше, сама тематична цінність цих художніх потуг губиться цілком, виявлена в такій слабкій техніці.

«Агітка» в темах так слабо мистецьки оформлена, що видається поверховно тенденційною.

Де спроби по новому підійти до суми мистецьких проблем, що властиві живописи?

Фотогр. Плахтія

Фальк

Автопортре

Шестопалов

1905 р. Коло зимового палацу

Може це Фальк і Рождественський?

Може це їх робота демонструється як певні спроби найти шляхи до «стилю».

Так ні. Принаймні пояснення даються такі що і Фальк і Рождественський «ще» мають пережитки «лівизни», а от автор портрета Григор'єва «уже» робить цілком «реалістично» і «як би побачити самого Григор'єва, то можна зразу пізнати». Проте коли ці є «буки» (від російського «буко»), коли їх одкинути, то кого ж можна виділити як виразника наміченої АХРР'ом лінії роботи?

Штами нерішучості, непевності стоїть на всіх творах. Не дарма т. Григор'єв на відкритті виставки казав: те що тут виставлено,—не наш ідеал,—ми хочемо утворити новий стиль, але для цього потрібні роки, пройде не менше 10-12 літ заким цей стиль окреслиться.

Тим часом маємо по своєрідному трактований сезонізм, що почувається в деяких річах (Фальк, Рождественський й ще де які пейзажі), а не художню школу, не виразний шлях по якому прямує той чи інший майстер в своїй роботі.

Тому така кваліть, просто убогість виставлених річей.

Візьміть на вибір... скажемо Владимирського «9 январа». Щось Суриковським тхне, як слабо! Тут же (не пригадую художника) карт. № 84 тем «9 январа». Чи не подібно до Рєпіновського «Крестний ход»? Подібно! Та тільки незрівняно гірше виконано.

Тут же праворуч краєвид з церквою під Левитана. Про великі полотна Горелова напр. «У гроба вояди», «9 январа» й мова зайва.

По назві, по сюжету в річі, що можуть виявлять різне в залежності від підпису—так напр. № 103 Никонова «Комсомолка за чтенієм». Чому це комсомолка, а не просто міщанка з біблією? Чи ж не правда?

Згадуються виставки де демонструвався звичайний етюд з хлопчика з підписом: «голова погромленого мальчика».

Є одна річ, що на нашу думку зовсім не революційна, а навпаки. Це № 15 Вохрамеєва «На толкучке».

Подивіться на серйозну струнку буржуйку, молоду даму, що продає річі п'яному матросові з яким товаришують дві одворотні товсті повіі...

Так за 10-12 років... вже не буде цих майстерів.

П. Г.

По театрах України

Державопера у 2-й половині сезону

(Розмова з директором Державопери т. С. І. Каргальським.

Наш співробітник мав розмову з директором Державопери т. С. І. Каргальським про перспективи 2-ї половини сезону в оперовому театрі.

Наша мета,—сказав т. Каргальський, дати зразкову оперу в центрі. Для цього ми запрошуємо низку видатних артистів і режисерів на окремі постановки. Так, наприклад, незабаром має піти вже друга постановка режисера Лапицького «Севільський цирульник». В недалекому часі дасть також одну постановку народний артист режисер Л. Курбас, що поставить оперу «Луїза». Режисер Манзій уже працює над постановкою «Казки про царя Салтана».

Крім опер у виробничий план 2-ї половини сезону входить 2 балетних постановки. Баланоті поставити «Корсара», а запрошений Голейзовський «Йосифа Прекрасного».

Велику увагу дирекцію також звернуто на запрошення низки гастрольорів. З лютого в опері почне гастрювати артист Мігай, Степанова, Мікіша, Лубенцов і Головін, які виступлять українською мовою майже у всьому репертуарі.

Що до симфонічних концертів, то, зважаючи на їх популярність, дирекцію запрошено низку диригентів і окремих артистів, що візьмуть участь у симфонічних концертах. Гастрюватимуть: Малько, Спідіярів, Тарнавський та інші.

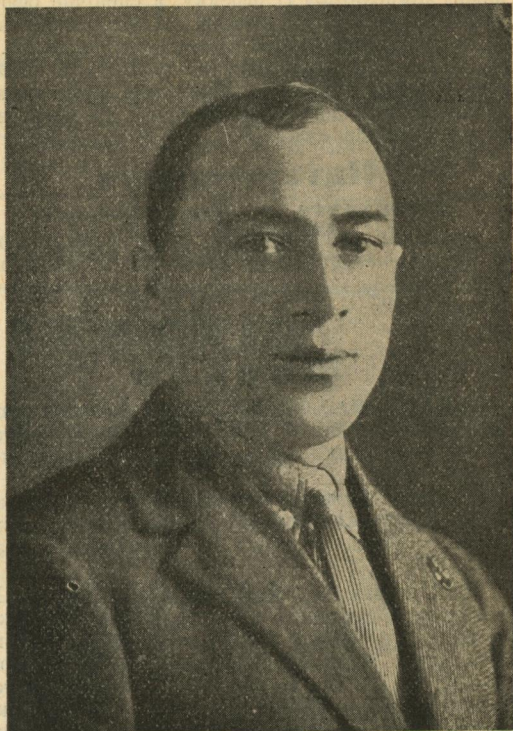
Симфонічний оркестр намічено зберегти, як значну художню одиницю. Коли не пощастить

зговоритись з міськ. відкомгоспом про роботу оркестру влітку в якомусь садку, його буде перекинута в Ялту.

Зимовий сезон закінчується 1-го травня.

Взагалі, закінчив т. Каргальський, українська опера стоїть на певному шляху і коли їй пощастить закінчити 2-у пловину сезону з таким же успіхом, як і 1-шу, вона вважатиме що виконала намічений план на 100%.

До 25-ти річного ювілею

Олександр Якович Боярський

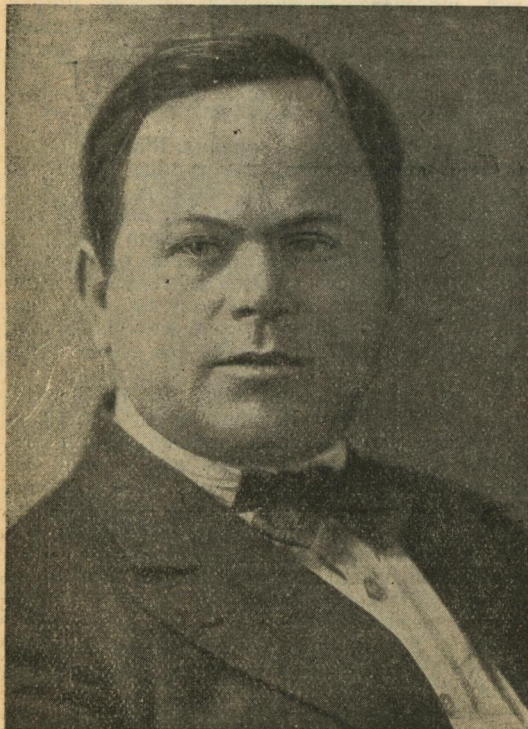
О. Я. Боярський народився в м. Кремінчузі в родині бідного кравця. Злидні вже з 12 років примусили його піти в найми. 1901 року почав працювати в театрі в трупі Науменка й далі вже не кидав театральної роботи. О. Я. Боярський об'їздив з театрами не тільки Україну та Росію, а побував і в Англії, Німеччині, Румунії й Болгарії. Бувши у війську працював активно в політвідділі армії. 1922 року вступив до Державного Драматичного Театру ім. Франка де й святкує свій 25 річний ювілей головним адміністратором театру.

Харків

Державопера

Режисер Й. М. Лапицький закінчує роботу над постановкою опери: «Севільський цирульник».

Художнє оформлення сцени О. Хвостов. Диригує О. М. Брон.

Сергій Іванович Каргальський
Директор Державопери в Харкові

В лютому м-ці ц. р. мають відбутися гастролі прем'єрів Московських Держ. академ. оперних

театрів: Мікіші та Мігая. В операх: «Князь Ігорь» (Мігай—князь Ігор), «Фауст» і «Аїда» (Радамес—Мікіша).

Невикористані абонементи першого періоду Дирекцією опери продано до 1 лютого б. р.

Композитор П. Толстиков пише сюїту на три голоси в супроводі оркестру «Танки України».

Єврейський держтеатр

Єврейський держтеатр приступив до праці над п'єсою «Шабсе Цві». В основу цієї п'єси покладено відому п'єсу Жулавського і Ш. Аша про лже-месію 17-го століття Шабсе Цві (ім'я героя). Монтаж текста зробив 6. Г. Лойтер. До дальшої обробки текста запрошено євр. письменників Квітку й Фініберга. Музику доручено написати Моск. композитору О. Крейну, а сценічне оформлення—художнику Рабічеву. На постановку запрошено режисера моск. художнього театру В. С. Смишляйва, що працюватиме разом з 6. Лойтером. Крейн, Рабічев і Смишляйв цими днями перебувають з Москви до Харкова. Прем'єра піде у 2-й половині січня.

Катеринослав

Держтеатр ім. Заньковецької

Головний режисер Борис Романицький поволі відужує. Лікарі вже дозволили потроху працювати.

Х Р О Н І К А

Москва

МХАТ 1-ий. У МХАТ'і 1-му в столітню річницю грудневих подій було дано закриту виставу для представників влади, преси, літератури й театрів.

Вступне слово сказав К. С. Станіславський, потім Лужський прочитав уривки з творів декабрістів: «Русская правда» й «Любопытный разговор».

При участі В. І. Качалова в ролі Миколи І-го пройшли три сцени з п'єси А. Р. Кутеля «Декабрісти». Далі оркестр Художнього театру виконав спеціально написані композитором В. А. Оранським жалібний і героїчний марші. Актори МХАТ'у читали вірші присвячені пам'яті декабрістів. Леонідов прочитав спогади сучасників про страту декабрістів. В скорому часі в 1-му МХАТ'і відбудеться прем'єра п'єси А. Н. Островського «Горячее сердце» в постановці М. М. Тарханова й І. Я. Судакова під загальним керівництвом К. С. Станіславського.

У 2-му МХАТ'і з успіхом пройшла ювілейна п'єса «1825 рік» Н. А. Венкстери.

П'єса зроблена автором з дешевими ефектами, але театральню грамотно.

В 2-му МХАТ'і підготовляють «Дон-Кіхота» за Сервантесом з М. А. Чеховим в головній ролі.

Московський Камерний театр.

У Камерному театрі готується до постановки еспанська мелодрама А. Глоби під назвою «Розіта».

П'єса написана на той же сюжет, що і фільма, яка мала величезний успіх. Роль Розіти грає заслужена артистка Аліса Коонен. П'єси можна пророчити успіх.

До «Розіти» Камерний театр покаже «Космату» Обезьяну О' Нейля.

— **«Большевичка».** 12-го січня в театрі МГРПС вперше піде сучасна комедія Шаповаленка «Большевичка». Ставе п'єсу режисер Ільїн.

— **«Рычи Китай».** Постановку прем'єри п'єси Третьякова «Рычи Китай» в театрі ім. Меєрхольда намічено дати 20 січня.

Зараз Романицький працює над п'єсою Мик. Лернера «Брат наркома».

П'єсу з російської мови перекладали актори Держдрами—Щоголів і Лушчик.

У режисерській обробці Гудцова «Урієль Акоста».

Культ-змичка з-за Океаном.

У четвер, 7-го січня, урочиста вистава з нагоди прийняття Держтеатром ім. М. Заньковецької культурного шефства над «Робітниче-Фермерським Домом» у м. Вінніпегу—Канада. Йде прем'єра драма на 4 дії Миколи Ірчана «Родина Штуркарів».

Постановка режисера-лаборанта Андрія Ірія. Музику написав композитор Володимир Йорип.

Сталіно

Держдрамтеатр Донбасу

Донфілія Держдрами ім. Ів. Франка розпочала свої вистави у м. Сталіно 25 грудня п'єсою М. Куліша «97». Вистави йдуть при найближчій участі художнього керівника театру Гната Юри. Театр має великий успіх і що-дня збирає аншлагові збори. Найближчими постановками будуть: «Отрута»—Луначарського, та «Коронний злодій»—Бергстедта.

Теакор Донфілії **М. Гаєвський.**

— **Закордонні гастролери.** Росфілом запрохано на гастролі в СРСР відомого піаніста Готфріда Гальстона та скрипника Броніслава Губермана.

— **Опера «Батрак».** В № 52 моск. журналу «Новый зритель» з'явилося повідомлення, що лібрето до нової опери «Батрак», надіслані до дирекції Оперного Великого театру остільки невдалий, що жоден композитор не хоче писати музики. Як виявилось ця інформація цілком неправдива. Над музикою до лібрето вже довгий час працює композитор С. Потоцький.

Київ

— **Нове театральне об'єднання.** Після підготовчої організаційної праці приступило до роботи нове театральне об'єднання «ТЕНО» («Театр є народня освіта»). Мета об'єднання: виховати співака (соліста чи хориста) й артиста драми та вивчати нові шляхи революційної театральної творчості. Тимчасово «ТЕНО» міститься у Київському Ветеринарно-Зоотехнічному І-ті (вул. Гершунів 55). По цій адресі кожен, хто цікавиться, може одержати точні інформації про роботу об'єднання.

— **Нові музичні твори.** Муз. т-во ім. Леонтовича в Києві друкує «Народню пісню»—М. Вериківського на скрипку та фортепіано. Крім цього, з друку вийшли нові видання т-ва «Чотири народні пісні»—Ревуцького на голос та фортепіано. Незабаром вийде з друку кілька прелюдій на тему укр. народної пісні того ж композитора.

— **В опері.** Київська опера інтенсивно працює над 2-ма постановками «Князь Ігорь»—Бородіна та «Гугеноти»—Меєрбера. «Князя Ігоря» ставлять режисери Гречнев і Хлюстін. Оперу «Гугеноти» буде поставлено у новому сценічному оформленні, цікавій драматичній інтерпретації та ідеологічній трактовці.

— **Театр «Сатира».** Театр «Сатира» почав вистави великого злободенного огляду «Дураки в смятку» на 4 картини. Автори огляду Лев Длугач і Мілліч-Світлич. Постановка режисера Н. В. Кузьміна.

Кіно-хроніка ВУФКУ

— **Новий режисер у ВУФКУ.** Московський режисер Митрич перейшов на роботу у ВУФКУ. Незабаром він починає зйомку великої картини.

— **2-а Всеукр. нарада кіно-робітників.** В середині січня в Харкові відбудеться 2-а всеукр. нарада кіно-робітників, у якій візьмуть участь представники краєвих філій, фабрик ВУФКУ, а також представники Держплана й УПС НКО. На порядку денному—доклад правління, питання виробництва, будівля нових театрів, прокат фільм то що.

— **До кінофікації села.** На адресу ВУФКУ починають надходити закуплені за кордоном і зокрема в Парижі кіно-установки. Таким чином—настав час здійснення плану кінофікації сел УСРР. ВУФКУ розвинуло в цьому напрямку ве-

личесну роботу: виробляє плани, розробляє проекти і т. и., надсилаючи в той же час на місця своїх кіно-техніків для виявлення стану на місцях.

— **Вироби ВУФКУ в РСФРР.** «Совкіно» закупило для Москви фільму ВУФКУ «Україна». Проводяться також переговори про надсилку до Москви «Марійки», «Лісового звіря» й 3-х чисел «Маховик».

— **«Журнал Кіно».** № 2 журналу ВУФКУ «Кіно» вийде 15-го січня. В № стаття Жоржа Гроса «Мистецтво в небезпеці» (з малюнками), Лядова «Кіно видовисько масок», режисера Анощенка, режисер рад. кінематографії, Бузька «УАРК», уривки з сценарія «Боротьба велентів», інформації з місць, закордонна хроніка й т. и.

Почтова скринька

Т. Сагайдачному Харків. Редакція може використовувати інформаційний матеріал так, як вона вважає потрібним. Т. Мих. Кор. для своєї статті, «Українські побутові трупи по-за межами УСРР» в № 8 «Н. М.» використав не лишень ваш матеріал (пильніше перечитайте), тому вашого листа не вмістимо. Натомість радо дамо місце обґрунтованій статті в порушеній справі.

Т. Зінківцеві Полтава. Ваша стаття,—«Про театральну критику» не піде.

Т. Старому Харків. Статті «На роздоріжжі» й «Завдання театру на селі» не надрукуємо.

Відповідь редактор **М. Христовий.**

Редколегія т.т. **Христовий, Ліфшиц.**

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Держдрама

за Г. Бергстедтом Гн. Ю.

Коронний злодій

(Чудо св. Йоргена).

Дійство на 4 розділи—9 відмін.

Дієві особи:

Мікаель Коркіс—комедіант . . .	Віктор Петіпа
Кандія—його мати	Коханова
Йоган—його дід, дзвонар . . .	Діхтяренко К.
Гросмейстер	Петляшенко М.
Кардинал	Коханенко Є.
Охоронник храму	Чарський Г.
Охоронник плаща	Олександров І.
Секретар	Милютенко Д.
Скарбник	Костюченко П.
Брат Рожевого садку	Пилипенко М.
Орнелла	Барвинська Т.
	Маслюченко В.
	Горленко М.
Роза	Кузьменко
Давус—син секретаря	Іванченко А.
Герман—син охорон. плаща . . .	Уманець П.
Франц—злодій	Юра Т.
Тобіас—старий праганин	Попів О.
Гарольди	Гладко Ф.
	Лихневич П.
	Гончаренко Я.
	Демченко П.
	Іванченко А.
Ченці:	Уманець П.
	Спіши-ський В.
	Боголюбів
Гонець	Козаківський Ю.
Постановка заслужен. арт. Республіки Гната Юри.	
Оформлен-я сцени та костюми художника Драка М.	
Помішник Попів О. Музика композитора Прусліна Н.	
Концертмейстер Резнікова Е. Музичне виконання—	
квартет ім. Вільома.	

Гоголь-Кропивницький—О. Вишня.

В і й

музичний гротеск на 4 дії.

Халява	М. Петляшенко
Хома	П. Демченко
Горобець	Т. Барвинська
Сотник	О. Вагуля
Сотниківка	О. Рубчаківна
	В. Солонько
	Л. Верхомієва
Няня	В. Маслюченко
	Ф. Полунова
Хорунжий	Ю. Козаківський
Свирид	Т. Юра
Дорош	Г. Чарський
Відьма	Д. Милютенко
Кумедник	А. Іванченко
Дід	Т. Юра
Баба	Г. Борисоглібська
Крамар з папером	О. Пономаренко
Крамар з „Тінолем“	І. Олександрів
Жебрачка	Л. Станіславська
Хлопець з шоколадом	Я. Трудлер
Половий	О. Пономаренко
	К. Степанова
	Є. Черновська
	Є. Ожеговська
	Т. Юривна
Перекупки	Н. Шведенко
	В. Маслюченко
	К. Коханова
	Т. Миргород
	С. Олександрова

Інтермедія „Українізація“

Голова комісії	В. Спішинський
Члени комісії	А. Іванченко
	Я. Трудлер
Радянська панна	М. Пилипенко

Інтермедія „Адам і Єва“

Адам	М. Петляшенко
Єва	Т. Барвінська
Янгол	П. Демченко
Бог	М. Пилипенко
Смерть	К. Діхтяренко
В і й	С. Литвинів

„Л а р ь о к“

Ларьок	Л. Костюченко
Церабооп	Г. Чарський

„М а р с“

Марсіянці	Ю. Іванов
	Н. Шведенко
	С. Литвинів
	Л. Станіславська
	П. Уманець

Інтермедія „Наркомзем і коза“

Наркомзем	С. Литвинів
Коза	І. Кукарішник

Інтермедія „Іхав козак за Дунай“

Козак	М. Петляшенко
Дівчина	Т. Барвінська

„Х а л а н д р а“

Є. Вігільов - Б. Плетньов

Постановка заслужен. артиста **Гн. Юри.** Оформлення сцени художника **А. Петрицького.** Музика композитора **Н. Прусліна.** Музичне виконання—квартет ім. Вільйома: Музика **Яновського.** Танки **Менес.** Концертмейстер **Бабич.**

Б. Ромашів.**Пухний пиріг**

комедія на 5 дій (15 сцен) переклад К. Кошевського

Коромислів Ілля Овсієвич, директор банку	Марьяненко І.
Софія МIRONІВНА, його жінка	Верхомієва Л.
Коромислів Федір Овсієвич, голова Правління „Тіка“	Петляшенко М.
Ганна Семенівна, його жінка	Ожеговська Є.
Плюхів Адам Іванович, секретар банку	Ватуля О.
Фаїна Петрівна, його жінка	Шведенко Н.
Мелкин Павло Павлович, член правління банку	Милотенко Д.
Брунск Оскар Львович, завід. фінчастин	Гончаренко Я.
Гусаків Гнат Миронович, завід. господ.	Іванів Ю.
Коркин, бухгалтер	Чарський Г.
Кришкін, секретар ячейки	Дехтяренко М.
Рак Семен Яковлевич, комерц. дирек. „Тіка“ та „Арпи“	Коханенко Є.
Раїса Михайлівна, його жінка	Пилипенко М.
Кізяківський Іван Дем'янович, голова кооп. Т-ва „Пілюля“	Гладко Ф.
Обридайло Сергій Антипович, комерсант	Юра Т.
Кутьова Пріся Петрівна, його сожит	Юривна Т.
Містер Пульс, пред. Акц. К-о Бродвей та С-ни	Демченко П.
Штопкин, перекладувач	Іванченко А.
Ріта Керн, (Маргарита Леонівна)	Варецька В.
Опель, балетмейстер	Барвінська Т.
Гудзонів (Фреді), актор	Козаківський Ю.
	Пономаренко О.

Мирон Зонт, редактор журналу

„Червона куліса“	Олександрів О.
Яша Міндаль, піаніст	Уманець П.
Струмилін, перукар	Милотин Д.
Фітільов, пом. режисера	Уманець П.
Куксіна, стенографістка	Солонько В.
Моржинський, предст. півден-промторгу	Спішинський.
Подін, господар цукарні	Кукарішник
Кельнерша	Степанова К.
Мейер, робітник „Червоної зорі“	Литвинів С.
Агент Д. П. У.	Міхневич О.
Агент К. У. К. Р.	Уманець П.
Маша покоївка	Станіславська В.
Кур'єр	Трудлер Я.

Дія відбувається 1922 року.

Постановка **Б. С. Глаголіна.** Оформлення сцени худ. **А. Г. Петрицького.**Леся Українка.**Камінний господар****Д і я ч і:**

Командор дон Гонзаго де Мендоза	Марьяненко І., Ватуля О.
Дон-Жуан	Петіпа В., Кошевський К.
Сганарель	Пилипенко М.
Донна Анна	Варецька В.
Долорес	Барвінська Т., Маслюченко В., Горська
Дон Пабло де-Альварес Чарський Г.	
Донна Соль	Маслюченко В., Юривна Т.
Донна Консенсьйон-гран-деса	Шведенко Н.
Маріквіта-покоївка	Рубчаківна О., Кузьменко А.
Стара грандеска	Ожеговська Є.
Дуенья донни Анни	Коханова К.
Донна Клара	Миргогод І.
Гість І	Іванів Ю.
Гість II	Спішинський В.
Молодий гранд	Козаківський Ю.
Слуга	Іванченко А.

Гранди, грандеси, гості, слуги

Постановка заслуженого артиста Республіки **Гната Юри** Оформлення сцени та костюми художника **В. Комарденкова.** Музика композитора **Н. Прусліна.** Танки **Б. Плетньова.** Виставу ведуть **О. Пономаренко, О. Попів.**

Зал Госбиблиотеки им. Короленко

В среду 20 января**состоится****единственный Klavier—abend**

после возвращения из заграници Профессора Московской Консерватории

С. Е. ФЕЙНБЕРГА

Начало в 8½ ч. в.

УТОДИК

Зав. театр. отделом С. И. ЗИЛЬБЕР

Программа концерта будет помещена в следующем № 3 „Нове Мистецтво“

М. Куліш

Комуна в степах

п'єса на 4 дії й 12 епізодів

Кошарний Роман, середняк хуторянин	Юра Т.
Секлета, його жінка	Борисоглібська Г.
Максим, їхній син	Гладко Ф.
Тодоська, невістка	Верхомієва Л.
Свиридко, її хлопчик	Шведенко А.
Кошавка	* * *
Ступа-куркуль	Коханенко Є.
Чухало	Спішинський Ю.
Марина, дочка Чухала	Кречет В.
Рогачка, бандит	Петляшенко. М.
Лавро, голова комуни	Станіславська Л.
Лука	Іванів Ю.
Химка	Ватуля О.
Микишка	Чарський Ю.
Гарасько	Маслюченко В.
Яшка	Пилипенко М.
Аврам, циган	Уманець П.
Макар	Милютенко Д.
Мотринька	Іванченко А.
Пистина	Демченко П.
Баба Лукія	Рубчаківна О.
Дід Касян	Кузьменко А.
Секретар Комуни	Солонько В.
Піп	Коханова К.
Дідок	Ожеговська Є.
Хуторянин	Олександрів О.
Лірник	Костюченко
Постановка заслуженого артиста	Гончаренко
Республіки Гната Юри	Кукарішник О.
Сценічне оформлення худож. М. Драк	Демченко П.
	Ніговський С.

Державоопера

Лебедине озеро

Фантастичний балет на 4 дії.

Муз. П. І. Чайковського.

Постановка балетмейстера академічних театрів

Р. И. Баланоті.

Полювання на лебедів. Принц хоче стріляти, але лебеді перевертаються в дівчат: найкраще з них Одетта. Дівчат стереже злий геній в образі пугача. Одетта обіцяє полюбити захопленого нею Зигфрида, коли він не запрягне в коханні другий. Принц обіцяє. Але на придворний банкет злий геній приходить з дочкою Оділією дуже подібною до Одетти і Зигфрид присягає їй в коханні. З'являється Одетта в образі лебедя й нагадує Зигфриду про його обіцянку. Зигфрид не вірить і веде Оділію до матері, як свою наречену. Довідавшись, що його обдурено і про те, що Одетта повинна згинуть через порушену ним присягу—принц Зигфрид рішає розділити долю Одетти. Разом вони гинуть у хвилях озера.

Дієві особи:

Принцеса	Долохова
Принц Зигфрид	Павлов
Його друг Бено	Непомнящий
Вихователь принца	Карсавін
Фон-Ротбар	Тарханов
Одета }	Сальникова
Оділія }	

Церемоніймейстер	Муравін
Шут	Непомнящий

Друзі принца	Муравін
	Іванів
	Кузнецов
	Константинов
	Маневич
	Соболь

Слуги, пажі, герольди. військо.

Дія I.

Па-де труа виконують:

Антонова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують:

Анопова (Гамсакурдія), Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусова, Маслово, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Липковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн, Свішнікова, Зільберман, Наливайко, Шумякова.

Дія II.

Вальс лебедів виконують:

Анопова, Сомова, Стрілова, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Пілер, Маслово, Липковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець, Наливайко, Зільберман, Свішнікова, Гольштейн.

Дія III.

Вальс наречених виконують:

Анопова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Еспанський танок виконують:

Сомова, Стрілова, Чернишов, Маневич.

Венеційський танок виконують:

Горн, Липковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгерський танок виконують:

Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболь, Іванов.

Дія IV.

Адажіо виконують:

Сальникова, Павлов.

Соло в оркестрі:

Скрипка	проф. В. І. Добржинець
Віолончель	А. Кассан
Арфа	В. Пушкарєва
Труба	Ф. Пархомів

Диригує І. Є. Вейсенберг.

А і д а

Опера на 4 дії і 7 картин, музика Верді.

Радамес, єгипетський полководець, любить ефіопську царівну Аїду, рабину Амнерис, дочки єгипетського фараона. Війська Радамеса одержують перемогу над ефіопським царем Амонасро, батьком Аїди. Амонасро намовляє дочку свою Аїду вивідати від Радамеса план нового походу проти повставших ефіопів. З любови до Аїди, Радамес відкриває військову таємницю. Про це дізнається фараон. Радамеса схопили. Суд жреців засудив його на смерть в підземеллі. До його туди скрито прийшла Аїда і добровільно з ним помирає. Амнерис сумує на могилі Радамеса.

Дієві особи:

Цар Єгипта	Тоцький
Амнеріс	Хоріна
Аїда, рабиня Ефіопська	
царевна	Гужова
Жриця	Стуканівська
Радамес	Базанов
Рамфіс	Сердюков
Амонасро	Загуменний
Гонець	Колодуб.

Дія відбувається в Мемфісі за часів могутності Фараона.

Диригує Засл. арт. **Л. П. Штейнберг**. Відповід. режисер **В. Манзії**. Хормейстер **Толстяков**.

Симфонічний концерт

Неділя 17-го Січня. Ранок. Диригує **О. М. Брон**

При участі артистів Держав. Опері
В. Кученка, П. Павловського, Е. Циньова

Відділ I-й

1. Калінніков. Перша симфонія.

Відділ II-й

- Калінніков. Кедр і Пальма. Симфон. картина.
- Римський-Корсаков. Уривки з оп. „Садко“
 - Арія „Варяжського гостя“ вик. Е. Циньов.
 - Арія „Індійського гостя“ вик. В. Кученко.
 - Арія „Венецького гостя“ вик. П. Павловський.
- Римський-Корсаков. Капрічіо на еспанські теми.

Музкомедія**Маскотточка**

Муз. комед. в 3-х дейст., муз. Броне.
перевод Травского.

Діюючіє лиця:

Гунильда Кастель Стеендорф	Любова
Марион, ея дочь	Светланова
Фриц Фризенберг	Ростовцев
Эрик, его сын	Робертов
Краг Вестергард	Бенский
Геральд Вестергард	Райский
Марион де Лорм	Черновская
Нанета, горничная	Вадимова
Кнут Берген	Маренич
Фритоф Зеренсен	Санин
Гаяльмар Йенсен	Гончаров
Иенс, стюарт	Микос.
Лакей	Либанов.

Во втором акте танец «Sport», муз. Рябова, испол.
Марина Нижинская, Ив. Бойко и балет.

Режиссер **Д. Ф. Джусто**. Декорации **Воронцова**.
Танцы **Ив. Бойко**. Дирижер **Н. А. Гольдман**.
Спектакль ведет **М. И. Либаков**.

Дитя степей**Діюючіє лиця:**

Гервальд фон-Гогенштейн	Каренина
Франц, ее племянник	Шадрин
Роза-Мария, его жена	Светланова
Алодар Веро	Райский

Эйтель	Ушаков
Стасси, его племянница	Наровская
Тони Гофер	Джусто
Отто фон-Приневиц	Маренич
Мукки фон-Кадельбург	Санин
Шобри	Ровный
Лайош, хозяин постоял. двора	Микос
Пирошка, его дочь	Клер
Геза, слуга Алодара	Брянский
Директор отеля	Ростовцев

Гости на балу, крестьяне, танцовщицы.

В 1-ом акте большой классический балет**Сюита муз. Дриго**

- Adagio
- Гавот «Piccicato»
- Аврора—вариации
- Галоп—в исп. **Марины Нижинской, Ив. Бойко** и балета.

Постановка балет. **Ив. Бойко**,

Музкомедия в 3-х дейст., муз. М. Крауса. Текст
Л. Пальмского. Обработка **Д. Джусто** Постановка
Д. Ф. Джусто Декорации по эскизам художника
Б. М. Эрбштейна Работа худ. **Воронцова**. Танцы пос-
тавлены **Ив. Бойко** Дирижер **Н. А. Спиридонов** Спек
ведет **М. В. Владимиров**.

Марица

Оперетта в 3-х дейст. муз. Кальмана. Пер. Евг.
Геркена.

Діюючіє лиця:

Марица	Наровская
Князь Мориц Драгомир Популеску	Бенский
Барон Коломан Зупан	Джусто
Тассило	Вадим Орлов
Лиза, его сестра	Бондырева
Князь Стефан Либенберг	Брянский
Княгиня Божена Куденштейн	
Хлумец	Любова
Пепижек, ее камердинер	Ровный
Чекко, старый слуга Марицы	Микос
Маня, молодая цыганка	Вадимова
Берке, цыган	Гончаров

Во 2 дейст. танец „Грех“ муз. Рябова исп. **Марина Нижинская, Ив. Бойко** и балет постанов. балетм.
Ив. Бойко.

Богатая валахская графиня Марица, чтобы избавиться от стаи претендентов на ее руку, делает в газете объявление о своей помолвке с бароном Зупаном, героем штраусовского «Цыганского Барона». К ее ужасу, таковой оказывается в действительности существующим и является в замке Марицы на вечер, устроенный по случаю мнимой помолвки. Графине остается лишь фиктивно признать его перед гостями своим женихом. Между тем к графине поступает в качестве управляющего разорившийся аристократ Тассилло, брат Лизы, от которой он скрывает свое разорение. Марица увлекается им, думая, что он поступил к ней из романтических соображений. Узнав, что он не богат, она считает его претендентом на ее руку за ее богатство и оскорбляет его. Недоразумения разрешаются браками Марицы с Тассилло и барона Зупана с Лизой.

Режиссер **А. Н. Борисов** Танцы поставлены **Ив. Бойко**
Дирижер **Н. А. Спиридонов**. Спектакль ведет
М. И. Либаков.

Катя танцовщица

музкомедия в 3 д. муз. Жильбера пер. Е. Геркена

Действ. лица:

Принц Саша	{	Вадим Орлов (13/1)	Ромэн, министр	Маренич
		Райский (17/1)	Вэрбо	Санін
Вебстер—посланник	{	Бенский (13/1)	Леди Шильпердон	Горева
		Ушаков (17/1)	Пертинакс	Ростовцев
Мод, его дочь	{	Болдырева (17/1)	Симон, камердинер	Микос
		Черновская (13/1)	Эдуард, камердинер Вебстера .	Либаков
Леандр, его секретарь		Робертов	Сыщик	Гончаров
Катя Карина, танцовщица		Наровская	Игрок	Фатеев
Иво, ее партнер	{	Брянский (13/1)	Гл. режиссер Д. Ф. Джуство	Танцы поставлены
		Шадрин (17/1)	Ив. Бойко Дирижер Н. А. Спиридонов	Спектакль
Боскарт, шеф полиции		Ровный	ведет М. В. Владимирев	

Державний Єврейський театр

Меєрович і Є. Лойтер

І н б р е н

На 4 дії і 10 картин Меєровича (Данієла)
Є. Б. Лойтера.

Виконавці:

1-ша єврейка	Сегаловська, Зісман	2-й офіцер	Слоні́мський, Парчев, Ізраєль
2-га єврейка	Рубінштейн, Норовля́нська	М-ам Цигелевич	Сонц, Ліфши́ц, Образ- цовська
Рохл	Єлше́ва, Зісман	Берта	Синельникова, Іва Ві́н
Войтенко	Ізраєль, Стриже́вський	Терент'єв	Фейгі́н, Вайнштейн
Державний ра́вн	Мерензон, Слоні́мський	Ліза	Норовля́нська, Кораллі
Шмуель (Жуковський)	Заславський, Хасі́н, Фейлі́н	1-й єврей	Стриже́вський
Лейб Амдур, представник бундовської організації	Стриже́вський, Кантор	2-й єврей	Мерензон
Гуревич, предст. партії	Нугер	3-й єврей	Хасі́н, Заславський
Поалей-Ціон	Парчев, Абрамович	4-й єврей	Нугер, Вайнштейн
Хорунжий	Слоні́мський, Ізраєль, Ягода	Сл пий	Сокол
1-й салдат	Дорді́м, Мерензон	Єврейка	Шенкер
2-й салдат	Діно́р, Фейгі́н	Моніш—божевільний	Бердичевський, Ягода
Майзель-адвокат	Кулик, Терновська, Синельникова	В заго́ні самооборони	Діно́р, Вайнштейн, Іва Він, Сонц
1-ша жінка / в корчмі	Іва Ві́н, Кулик, Терновська	Підліток	Гордон
2-га жінка /	Ягода, Сокол	Дівчина	Бодня
Дама патронеса	Гольдберг, Ліфши́ц, Сонц	У черво́ній розвідці	Кантор, Фейгі́н
Духовний ра́вн	Виноградський, Ягода	Постановщик Єфраїм Лойтер . Художник Ісахар-Бер	
Ривка Йоффе, мати Рохл	Діно́р, Заславський, Абрамович	Рибак . Декоратор Магнер . Музика С. Н. Штейнберга .	
Аврум Йоффе, дядько Рохл		Лаборант А. Кантор . Машиніст сцени Сусоев .	
1-й офіцер		Світ Алексєєв	

Є. Лойтер

Пурім-шпіль

3 акти—(5 картин).

Єврейська кумедійщина за варіантами єврейських народніх комедій.

Картина 1. Вступ—парад трупи. Картина 2. Убивство цариці Вашті. Картина 3. Схід на трон цариці Естер. Картина 4. Весілля. Картина 5. Падіння та смерть Гомона.

Стриже́вський—Цар Ахашвейрош.

Іва Ві́н, Синельникова, Кулик, Терновська—царица Вашті.

Кантор, Фейгі́н—бігун похлібець. Заславський (Фай) Хасі́н—Паяц. Сокол бігун { Придворні
блязні

Сонц, Зісман, Гольдберг—царица Естар.

Мерензон, Ягода—Мордхе
Ізраїль, Парчев—Гомон (началь-
ник над військом)
Нугер Мемухн (Гофмейстер)
Діно́р, Абрамович—писар канцеляр.
Вайнштейн—карнавальн. рабин.
Слоні́мський—Бердичевський лікар.
Слоні́мський—весільний бадхен.
Ліфши́ц—шептуха, ворожка.

Царедві́рці

Постановка Є. Б. Лойтера. Музика С. Н. Штейнберга і Л. М. Пульве́ра. Пурімські співи за записами Є. Б. Лойтера. Художник вистави Ісахар—Бер Рибак. Танки і рухи Е. І. Вульф, Є. Д. Вігі́льов і Є. Б. Лойтер. Диригент С. Н. Штейнберг. Інструментовка його ж. Лаборант Д. Ф. Стриже́вський. Пом. художника—Булаковський. Машиніст кону—Сусоев. Виставу проваде Ізраєль.

ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

Хобо

п'єса на 20 епізодів

Дієві особи:

Самуель Праскот	К. Расс
Берті Локман	Муратів
Глед, його сестра	Вольф
Професор	Глікман
Пастор	Рошин
Стель, дочка його	Сахарова
Юргіс	Яншин
Мати його	Милютченко
Боб	Полуян
Джен } діти	Михайлівська
Марія } співачка	Бурнштейн
Бела	Каплун
Чарлі	Блюм
Гамільтон	Горенко
Кондуктор	Довгий
Полісмен	Лагінів
Фіноген	Вент
Амтер	Скуратова
Піонер	

Постановка Б. С. Глаголіна.

Побідимський

Грав в Спартана

п'єса на 3 дії з прологом і епілогом (кіно).

Дієві особи:

Лео	Каплун, Блюм
Марійка	Вольф, Скуратова
Сільва	Скуратова, Вольф
Макс	Блюм, Головська
Василько	Расс
Юрко	Терська
Зяма	Волинська
Моріц	Дурштейн
Марко Лаутані—циган	Муратов
Пешко—безпризорний	Михайловська
Жандармеско	Глікман, Яншин
Куркулеско	Рошин
Кукона	Герасимова
Тодось	Ратинська
Пульхериця } діти	Куркулеско
	Сахарова

Мавроакія	Полуян, Тимофієва
Дуринджеу	Соколов
Карпо	Горенко
Капітан Костакі	Вент
	Яншин
Салдати	Горенко
	Долгий

Раби, гладіатори й римляне.

Постановка реж. І. Юхименка. Худ. оформлення Хвостова.

Макар'єва

Тимошева Рудня

п'єса на 3 дії 11 епізодів

Дієві особи:

Батько Хряц	Глікман
Манушко	Бандити Вент
Егорка Флотський	Горенко
Кирпач	Муратів
Тиміш	Михайлівська
Параска, сусіда	Тимофієва
Анютка	Скуратова
Денисів, контр-революціонер	Коврін
Головний Інженер	Рошин
Штейгер	Соколов
Опришкін—конторщик	Милютченко
Григорович-шахтар. забойщ	Яншин-Логінів
Молодий—шахтар	Довгий
Сашка Гусак	Волинська
Васька Лом	Іванів
Хрікун	Коган
Гапка, служниця	Герасимова
Старший шахтар	Горенко
Марійка	Каплун
1-ша } Робітниця	Тимофієва
2	Полуян
3	Терська
Блоха	Костюк
Сьомка	Вольф
Іванько	Сахарова
Дмитро	Ратинська-Бурштейн
Яшко	Блюм-Терська
Голова Рткому	Муратів
Командор загону	Костюк
Шахтарі, забойщики, откатчики, бандити, народ.	

Постановка режисера І. Юхименка.

ВИДАВНИЦТВО ЦК ВСЕРОБМІСУ

Головна Контора й Редакція: Москва, Солянка 12, Палац Праці, кв. 526.

Видає: 1. ІЛЮСТРОВАНІЙ „Вісник Робітників Мистецтв“:

ВИХОДИТЬ 2 РАЗИ НА МІСЯЦЬ В кожному числі від 31 до 40 ілюстрацій: фотографій, оригінальних зарисовок і карикатур. Статті з професійного будівництва й художньої політики, широка інформація про художнє життя СРСР. Файлетон. Закордонна хроніка.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1926 РІК.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: 1 місяць—50 коп. 3 місяці—1 карбов. 50 коп. || 1/2 року 2 карбов. 75 коп. 1 рік—5 карб. 50 коп.

З передплатою можна звертатись до Головної Контори до всіх місцевих організацій Всєробмису й Посередробмису, а рівно й до всіх поштових відділів СРСР.

2. РЕПЕРТУАРНА БІБЛІОТЕКА.

Вийшли з друку п'єси:

Анна Крісті О. Нейля. Переклад Кримова й Зенкевича. Ціна 50 коп.	Жінка Нової Землі. П'єса на 5 дій Ціна 75 коп.	Смерть Петра І. Н. Шапо валенка. П'єса на 5 дій.	Король Вугіль Соц. мелодрама Сиклером В. Шершеневича. Ціна 75 коп.
--	--	--	--

П'єси висилаються накладною оплатою або по одержанні їх вартости.